

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2415/2021
10.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ..., ДД из ... и ЂЂ из ..., које заступа пуномоћник Јелица М. Меричка, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде, Београд, коју заступа Државно правобранилаштво Београд, ради накнаде штете, вредност предмета спора износ од 120.520,00 динара по сваком тужиоцу појединачно, одлучујући о ревизији тужене изјављене против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1877/20 од 22.01.2021. године, у седници већа одржаној дана 10.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1877/20 од 22.01.2021. године, као неоснована.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2439/19 од 05.02.2020. године одбијени су тужбени захтеви тужилаца да се обавезе тужена да им исплати накнаду штете у висини минималне зараде за период од 01.02.2013. године до 02.08.2013. године, са законском затезном каматом на појединачно опредељене износе. Тужиоци су обавезани да туженој солидарно накнаде трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1877/20 од 22.01.2021. године преиначена је првостепена пресуда Првог основног суда у Београду, тако што су усвојени тужбени захтеви тужилаца и обавезана тужена да тужиоцима исплати накнаду штете у висини минималне зараде за период од 01.02.2013. године до 02.08.2013. године у појединачно опредељеним износима, са законском затезном каматом. Тужена је обавезана да тужиоцима солидарно накнади трошкове парничног поступка, а одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, којом је преиначена првостепена пресуда и усвојени тужбени захтеви тужилаца, тужена је благовремено изјавила ревизију, због бинте повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану другостепену пресуду у смислу одредбе члана 408. ЗПП, у границама ревизијских навода, Врховни касациони суд налази да је ревизија тужене неоснована.

У поступку доношења другостепене пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се не указује на друге конкретне повреде одредаба поступка.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију тужене.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су били у радном односу у Ветеринарској установи „Глутин“. Радни однос тужилаца престао је дана 02.08.2013. године у складу са Програмом за решавање вишка запослених у ВУ „Глутен“ од 27.03.2013. године, којим се послодавац обавезао да неизмирене обавезе по основу нето зарада почев од фебруара 2013. године до дана престанка радног односа 02.08.2013. године доспевају даном отварања стечаја. Стечај над послодавцем (ВУ „Глутин“) отворен је решењем Привредног суда у Београду Ст 166/13 од 10.01.2014. године. Агенција за приватизацију изјавила је жалбу против тог решења, истичући да се над ВУ „Глутен“ не може спровести стечајни поступак јер се ради о установи која се финансира из буџета РС. Привредни апелациони суд укинуо је наведено решење о отварању стечаја. Након тога, Привредни суд у Београду донео је ново решење Ст 166/13 од 04.06.2015. године којим је закључио поступак стечаја над стечајним дужником ВУ „Глутен“, у складу са одредбом члана 13. став 2. Закона о стечају, будући да је имовина стечајног дужника у државном власништву и да нема стечајне масе, као и да су трошкови већи од имовине стечајног дужника. Тужиоци су поднели пријаву потраживања у стечајном поступку који је био отворен над ВУ „Глутин“, по основу неисплаћених зарада у периоду од 01.02.2013. године до 02.08.2013. године у износу од по 120.520,00 динара по тужиоцу.

Неспорна је чињеница да је Република Србија оснивач производно-прометно друштвеног предузећа „Глутин“, као правног претходника ВУ „Глутен“, са 100% удела, а да оснивачка права врши Влада. ВУ „Глутин“ брисана је из привредног регистра Привредног суда у Београду, а њену целокупну имовину преузела је Републичка дирекција за имовину РС.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев тужилаца за исплату минималних зарада услед одсуства пасивне легитимације тужене. Првостепени суд је становишта да стечајни повериоци своја потраживања намирују у стечајном поступку, а стечај над ВУ „Глутен“ је закључен у складу са одредбом члана 13. Закона о стечају. Како не постоји правни следбеник стечајног дужника, а Одлуком о изменама и допунама оснивачког акта производно-прометног друштвеног предузећа „Глутин“ није предвиђено да РС као оснивач ВУ „Глутин“ одговара за обавезе ове установе, првостепени суд налази да овде тужена није пасивно легитимисана да исоуни обавезу ВУ „Глутин“ прма тужиоцима. Првостепени суд налази да нема места примени одредбе члана 14. став 1. Закона о стечају јер у току поступка није доказано да се наведено предузеће претежно финансирало кроз уступљене јавне приходе или из републичког буџета.

Другостепени суд не прихвата такво правно становиште првостепеног суда. Становишта је да Република Србија, као оснивач ВУ „Глутиен“, солидарно одговара за обавезе те установе у складу са одредбом члана 14. став 3. Закона о стечају. Такав закључак другостепени суд изводи из утврђених чињеница да је реч о правном лицу које се финансира из републичког буџета, у ком РС има 100% удела и оснивачка односно управљачка права, као из утврђене чињенице да је након брисања ВУ „Глутиен“ из привредног регистра целокупну имовину те установе преузела РС, односно Републичка дирекција за имовину РС. Из наведених разлога, другостепени суд преиначавља првостепену пресуду и обавезује тужену РС да тужиоцима исплати неисплаћене зараде за период од 01.02.2013. године до 02.08.2013. године.

Врховни касациони суд је становишта да је другостепена одлука донета правилном применом материјалног права на утврђено чињенично стање. Одредбом члана 14. став 1. Закона о стечају („Сл. гласник РС“, бр.104/09...83/14) прописано је да се стечајни поступак не спроводи према РС, АП, јединицама локалне самоуправе, фондовима или организацијама обавезног пензијског, инвалидског, социјалног и здравственог осигурања, према правним лицима чији је оснивач РС, АП или јединица локалне самоуправе, а која се искључиво или претежно финансирају кроз уступљене јавне приходе или из републичког буџета, односно буџета АП или јединица локалне самоуправе, Народној банци Србије, Централном регистру ДПОУ и клиринг хартија од вредности, јавним агенцијама. У ставу 3. истог члана прописано је да за обавезе правног лица над којим су у складу са ставом 1. овог члана не спроводи стечајни поступак, солидарно одговарају његови оснивачи, односно власници, као чланови или акционари. У току поступка је била неспорна чињеница да је удео државне својине у средствима претходника ВУ „Глутиен“ 100% и да преузима управљачка, односно оснивачка права у том предузећу. Имајући наведено у виду, стечајни поступак над ВУ „Глутиен“ није ни могао да буде спроведен у складу са цитираном одредбом чл. 14 ст. 1 Закона о стечају. Околност да је привредни суд отворио, а потом закључио стечајни поступак према овом правном лицу, не може искључити законско право тужилаца да своја потраживања намирне од РС као оснивача, који солидарно одговара за обавезе тог правног лица. Тужиоци не могу сносити штетне последице због пропуста суда да тај стечајни поступак обустави. Како је РС, Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде оснивач ВУ „Глутиен“, над којом се није могао спровести стечајни поступак, правилан је закључак другостепеног суда је да за обавезе те ветеринарске установе солидарно одговорна овде тужена као оснивач.

Ревизијским наводима тужене оспорава се такав закључак другостепеног суда. Истиче да се одредба члана 14. став 3. Закона о стечају не може применити у случају када је стечајни поступак закључен због тога што је имовина стечајног дужника мања од висине трошкова стечајног поступка, у смислу члана 13. Закона о стечају. Стечајни повериоци остварују своја потраживања искључиво из стечајне масе, па како не постоји правни следбеник стечајног дужника или стечајне масе, то не може постојати пасивна легитимација РС.

Врховни касациони суд је становишта да су наведени ревизијски наводи тужене неосновани. Стечајни поступак се не може закључити у смислу члана 13. Закона о стечају над правним лицем над којим се, у складу са одредбом члана 14. став 3. Закона о стечају, не може ни спровести стечајни поступак. Насупрот ревизијским наводима тужене, није реч о стечајним повериоцима већ о бившим запосленима ВУ „Глутиен“, над којом није могао да се спроведе стечајни поступак и за чије обавезе, у смислу

одредбе члана 14. став 3. Закона о стечају, одговара оснивач те установе, овде тужена. Постојање потраживања тужилаца у виду неисплаћених зарада за период од 01.02.2013. године до 02.08.2013. године није било спорно међу парничним странкама.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд одбио је ревизију тужене као неосновану, применом одредбе члана 414. ЗПП.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић